Opłata pocztowa uiszczona gotówką.

Nr. 13. Warszawa, dnia 31 maja 1939 r. Rok XXII.

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

Prenumerata roczna 12 zł. Cena egzemplarza 1 zł 25 gr.

Prenumeratę należy wpłacać na konto P.K.O. Nr 30-197 „Dziennik Urzędowy Ministerstwa Spraw Wewnętrznych" zaznaczając na odwrocie blankietu nadawczego „Należność za prenumeratę Dziennika Urzędowego Min. Spraw Wewn.".

Sprzedaż numerów pojedyńczych i ubiegłych roczników — Ministerstwo Spraw Wewnętrznych (intendentura) Warszawa, ul. Nowy Świat 69, tel. 663-97.

Wysyłka pojedyńczych numerów i roczników wyłącznie za zaliczeniem pocztowym.

Ogłoszenia o wydawnictwach związanych z zagadnieniami administracji państwowej przyjmowane są wyłącznie na warunkach podanych w Dzienniku Urzędowym Min. Spraw Wewn. z dn. 31 stycznia 1938 r. Nr 4, poz. 14 po uprzednim wpłaceniu należności na konto czekowe Dziennika Urzędowego M. S. Wewn. Nr 30197 z podaniem tytułu wpłaty.

Ceny ogłoszeń: cała strona 50 zł, 1/2 str. 30, 1/4 str. — 15 zł.

Redakcja zastrzega sobie prawo odmowy umieszczenia ogłoszenia w całości lub jego części bez podania motywów.

Adres Redakcji: Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, ul. Nowy Świat 69, Wydział Org. Prawny Tel. 220-20. Adres Administracji: Nowy Świat 69, tel. 678-40

TREŚĆ.

A. DZIAŁ URZĘDOWY.

II. OKÓLNIK Nr. 22.

Poz. 95 — Okólnik Nr 22 z dnia 25 maja 1939 roku w sprawie regulaminu Komisyj powołanych do szacowania nieruchomości w zakresie działania organów technicznych Ministerstwa Spraw Wewnętrznych (BB. 15-12) . . . . Str. 430

III. PISMA OKÓLNE.

96 — Pismo z dnia 20 maja 1939 roku o głównych arteriach komunikacyjnych, ich skrzyżowaniach i zbiegach (BO. 24-54) . . . . „ 434

97 — Pismo z dnia 23 maja 1939 roku w sprawie odroczenia służby wojskowej uczniom średnich szkół rolniczych, leśnych i ogrodniczych (Wojsk. B 8/5/3). . . . . . . „ 435

98 — Decyzja z dnia 25 maja 1939 roku o odznace honorowej Ligi Morskiej i Kolonialnej p. n. „Pro Mari Nostro" (AP. 3-63) . . . . „ 435

99 — Decyzja z dnia 25 maja 1939 roku o chorągwi Ogólnego Związku Podoficerów Rezerwy Rzeczypospolitej Polskiej (AP. 3-233) . . . . „ 436

100 — Decyzja z dnia 25 maja 1939 roku o odznace organizacyjnej Stowarzyszenia Weteranów b. Armii Polskiej we Francji (AP. 3-338) . . . . „ 436

101 — Decyzja z dnia 25 maja 1939 roku o odznace członkowskiej Polskiego Towarzystwa Leśnego (AP. 3-339) . . . . „ 436

B. PRZEDRUKI.

I. DZIENNIK USTAW R. P. Nr. Nr. 44—47.

Ustawa z dnia 13 maja 1939 roku o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania dekretów. „ 437

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 8 maja 1939 roku o rozciągnięciu przepisów policyjno-budowlanych dla gmin miejskich na niektóre osiedla gmin wiejskich na obszarze województwa stanisławowskiego . . . . „ 437

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 17 maja 1939 roku wydane w porozumieniu z Ministrami: Spraw Zagranicznych, Spraw Wojskowych, Skarbu oraz Opieki Społecznej w sprawie zmiany rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 13 kwietnia 1939 roku wydanego w porozumieniu z Ministrami: Spraw Zagranicznych, Spraw Wojskowych, Skarbu oraz Opieki Społecznej w sprawie określenia norm oraz terminów wypłaty zasiłków dla rodzin osób odbywających czynną służbę wojskową. . . . . „ 438

Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 10 maja 1939 roku o zwalczaniu raka ziemniaczanego . . . . „ 439

Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 10 maja 1939 roku o tępieniu chwastów i szkodników roślin . . . . „ 442

Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 10 maja 1939 roku o tępieniu gryzoniów polnych . . . . Str. 442
Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 10 maja 1939 roku o tępieniu korówki wełnistej . . . . „ 443
Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 15 maja 1939 roku o warunkach udzielania zezwoleń na uliczną sprzedaż druków nie będących czasopismami . . . . . . „ 444

II. MONITOR POLSKI Nr Nr 111—120.

Zarządzenie Ministrów: Spraw Wewnętrznych i Skarbu z dnia 26 kwietnia 1939 roku w sprawie zwolnienia stowarzyszenia wyższej użyteczności „Związek Harcerstwa Polskiego" od podatku od lokali „ 444
Zarządzenie Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 11 maja 1939 roku Nr AA. 17e 78 w sprawie odebrania debitu komunikacyjnego . . . . „ 445
Zarządzenie Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 11 maja 1939 roku Nr AA. 17e 322 w sprawie odebrania debitu komunikacyjnego. . . . . „ 445
Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 11 maja 1939 roku o ustaleniu nazw niektórych miejscowości w powiatach: dolińskim, kałuskim, stryjskim i tłumackim w województwie stanisławowskim . . . . „ 446

III. INNE WYDAWNICTWA.

Okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 5 maja 1939 roku w sprawie poboru opłat na fundusz kształtowania cen artykułów rolniczych . . . . „ 446
Okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 27 kwietnia 1939 roku w sprawie indywidualnego opodatkowania podatkiem gruntowym uczestników podatkowych jednostek zbiorowych . . . . . „ 447
Pismo Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 16 maja 1939 roku Nr Org. XIII-8/10 o ustaleniu władz aprowizacyjnych I-ej i II-ej instancji na terenie m. st. Warszawy . . . . . „ 447

IV. ORZECZNICTWO.

Przedruki ze „Zbioru Wyroków Najwyższego Trybunału Administracyjnego" dział A rocznik XVII rok 1939. „ 447
Sprostowanie . . . . „ 448

A.

II. Okólniki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

95.

OKÓLNIK Nr 22

z dnia 25 maja 1939 r.

w sprawia regulaminu komisyj, powołanych do szacowania nieruchomości w zakresie działania organów technicznych Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

(Nr BB. 15-12)

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

Celem wprowadzenia jednolitego trybu postępowania i zasad obowiązujących przy szacowaniu nieruchomości w zakresie działania organów technicznych Ministerstwa Spraw Wewnętrznych zarządzam ścisłe stosowanie podanego niżej regulaminu we wszystkich przypadkach szacowania nieruchomości w określonym wyżej zakresie działania, nie wyłączając szacowania terenów państwowych, przeznaczonych na cele rozbudowy miast.

ZA MINISTRA
(—) Korsak
PODSEKRETARZ STANU

REGULAMIN

komisji szacunkowych powołanych do szacowania nieruchomości w zakresie działania organów technicznych Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

A. Zadanie komisji szacunkowej.

Komisja szacunkowa jest powołaną do ustalenia szacunkowej wartości wszelkich nieruchomości, wskazanych każdorazowo w specjalnym zarządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych. Komisja szacunkowa ustala oddzielnie:
1) wartość szacunkową gruntów,
2) wartość szacunkową budynków i urządzeń, wyprowadzoną z wartości technicznej i dochodowej z tym, że przy zbywaniu i nabywaniu nieruchomości szacunek ten jest ważny w zasadzie tylko na okres jednego roku.

B. Skład komisji szacunkowej.

O ile obowiązujące przepisy nie stanowią inaczej, komisję szacunkową powołuje właściwy terytorialnie Urząd Wojewódzki lub Komisariat Rządu na m. st. Warszawę, wyznaczając jednocześnie swego przedstawiciela w charakterze przewodniczącego komisji. Na członków komisji szacunkowej powołuje się przedstawicieli:
1) izby kontroli,
2) izby skarbowej,
3) interesowanego lub właściwego terytorialnie związku samorządowego i ewentualnie
4) urzędu zainteresowanego przeprowadzanym szacunkiem.

W razie szacowania terenów, przeznaczonych na cele rozbudowy miast w trybie § 7

rozporządzenia wykonawczego z 9 kwietnia 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 34, poz. 267) w skład komisji szacunkowej w miejsce przedstawiciela zainteresowanego urzędu wchodzą: przedstawiciel Banku Gospodarstwa Krajowego, a w razie gdy szacunek dotyczy przekazywanych gruntów z państwowego gospodarstwa leśnego — przedstawiciel Dyrekcji Lasów Państwowych.

Przedstawiciel izby kontroli uczestniczy w obradach komisji z głosem doradczym, a nieobecność jego nie wpływa na ważność uchwał komisji.

Dla ułatwienia zadań komisji szacunkowej mogą być powołani do współpracy w dowolnej ilości rzeczoznawcy spośród urzędników państwowych lub osób prywatnych, w szczególności gdy na szacowanym terenie znajdują się specjalne urządzenia, wymagające oszacowania, jak: melioracje, stawy gospodarstwa rybnego, drzewostawy, ogrody owocowe itp. lub skomplikowane lub artystycznej wartości urządzenia wewnętrzne budynków.

C. Czynności wstępne.

Na dzień obrad komisji szacunkowej przewodniczący powinien zebrać wszystkie dane jak: plan sytuacyjny, wyciągi hipoteczne i katastralne, plany budynków i urządzeń, obliczenie potrzebnych powierzchni i kubatur, zestawienie podatków, świadczeń, czynszów aktualnych dochodów, obciążeń oraz wyniki dotychczasowych szacunków mogących mieć wpływ na ocenę.

D. Wizja na miejscu.

Przed przystąpieniem do oszacowania komisja szacunkowa powinna z reguły dokonać wizji na miejscu, celem zbadania samego obiektu szacunkowego, jak również miejscowych warunków komunikacyjnych, urządzenia ulic, stopnia zabudowania itp. Równocześnie komisja zbiera dane co do podaży i popytu na nieruchomości położone w odnośnej części osiedla.

Wizja na miejscu może być pominięta w razie, gdy wszyscy członkowie komisji oświadczą, że obiekt będący przedmiotem szacunku jest im w naturze znany. Ponadto wizja jest zbędna przy szacowaniu terenów zajętych pod istniejące już place i ulice publiczne oraz obiektów oddalonych znacznie od miejsca urzędowania członków komisji w razie, gdy Urząd Wojewódzki uzna wizję lokalną za zbędną.

E. Ustosunkowanie się komisji do celu przeprowadzania szacunku.

Komisja szacunkowa określa wartość niezależnie od celu dokonywania szacunku i nie wchodząc w to, czy właścicielem jest Skarb Państwa lub kto występuje w charakterze nabywcy lub sprzedawcy i jakie ewentualnie może uzyskać ulgi przy nabyciu.

F. Data szacunku.

Komisja szacunkowa ustala wartość, jaką obiekt przedstawia w dniu dokonywania szacunku. Wyjątkowo, gdy wartość wzrosła na skutek pewnych inwestycji, wykonanych przez osoby trzecie, komisja może określić wartość obiektu w okresie przed wykonaniem omawianych robót, albo określić wartość tych robót w stosunku do obecnej wartości obiektu.

G. Okoliczności wpływające na wartość szacunkową gruntu budowlanego.

Przy ustalaniu ceny gruntu należy zbadać wszystkie istotne cechy danego terenu oraz warunki miejscowe istniejące w chwili dokonywania szacunku. Ogólnie biorąc wartość szacunkowa gruntu budowlanego zależy od następujących okoliczności:

1) *przeznaczenie terenu* (bloku parcel), ustalonego prawomocnym planem zabudowania, a w braku tegoż planu warunkami miejscowymi lub zamierzeniami regulacyjnymi. W zależności od ustalonego prawomocnie sposobu zabudowania, wysokości budynku lub procentu zabudowania parceli, kształtuje się spodziewana maksymalna dochodowość nieruchomości (razem z przyszłym budynkiem), stanowiąc podstawę do kalkulacji obecnych cen gruntu.

W wypadkach, gdy dana część osiedla nie posiada jeszcze prawomocnego planu zabudowania, komisja może przeprowadzać szacunek, kierując się istniejącymi warunkami miejscowymi lub zamierzeniami regulacyjnymi gminy, o ile przystąpiono do opracowania planu zabudowania. Szacunek taki wymaga powtórzenia po uprawomocnieniu się planu zabudowania, o ile przedtem szacunek nie został wykorzystany dla określonego celu i w razie niezgodności założeń komisji z prawomocnym planem zabudowania;

2) *struktura gruntu.* Badania w tym względzie komisja powinna oprzeć na wyniku wierceń próbnych, o ile były one przeprowadzone dla szacowanego lub sąsiedniego terenu oraz na spostrzeżeniach poczynionych w czasie wizji lokalnej. Do właściwych wniosków może doprowadzić obserwacja względnie dane co do sposobu fundamentowania sąsiednich budynków.

W razie stwierdzenia słabej struktury gruntu, należy zastanowić się, w jakim stopniu okoliczność ta podroży koszty fundamentowania budynku (rodzaj tego budynku i jego wysokość określa plan zabudowania). Teoretycznie bowiem wartość takiego placu jest o tyle mniejsza od wartości placu o dobrej strukturze gruntu, ile więcej będą kosztowały konstrukcje fundamentowe sztucznie wzmacniające grunt, jak również roboty niwelacyjne, zasypywanie dołów, sadzawek itp.;

3) *usytuowanie terenu.* Ideałem w tym wypadku będzie parcela, posiadająca przy należytej sytuacji słonecznej kształt, głębokość i położenie w stosunku do ulicy, umożliwiające jak najlepsze pod względem architektonicznym i najekonomiczniejsze jej wykorzystanie pod zabudowę według sposobu, ustalonego planem zabudowania. W zasadzie jako źle usytuowane należy uważać parcele, posiadające boczne granice położone pod kątem ostrym lub rozwartym do

linii zabudowania, zbyt płytkie lub zbyt głębokie przy wąskim froncie.

Dla teoretycznych kalkulacyj przyjąć można, że plac narożny przy zabudowie zwartej bez przerw posiadać będzie wartość o 20—30% większą, niż położony frontem tylko do jednej ulicy. Place posiadające front od jednej ulicy i głębokość większą niż 70 mb szacuje się strefami, przyjmując, że część gruntu na głębokości następnych 50-ciu metrów posiada wartość 70% ceny frontowej, następnych 50 m—50% tejże ceny, trzecie 50 m—30%. Grunt położony na głębokości ponad 220 m od frontu liczy się po 20% ceny frontu.

W powyższy sposób może być wyprowadzona średnia cena 1 m² całego obszaru.

Szacowania strefami nie stosuje się o ile przeciwko temu przemawia stan rzeczy na miejscu lub plany zabudowania;

4) *podaż i popyt* na place budowlane w danej części osiedla.

Powyższe w znacznej mierze uzależnione jest od stanu istniejącego lub zamierzeń w zakresie: charakteru danej części osiedla, warunków komunikacyjnych oraz urządzeń ulicznych, następnie od braku terenów budowlanych, braku lokali i budynków.

Pewien wpływ mają tu również inwestycje ogólne zamierzone przez gminę lub inne czynniki, jak np.: przeprowadzenie w pobliżu arteryj o dużym znaczeniu komunikacyjnym, urządzenie targowisk, tereny wystawowe, lotniska, tory wyścigowe, ośrodki letniskowe, sportowe, przemysłowe itp. Zamierzenia te komisje powinny brać pod uwagę dość krytycznie w zależności od przypuszczalnego terminu ich zrealizowania;

5) *stopień uzbrojenia terenu oraz przyległych ulic.* Okoliczność ta ma wpływ na wartość szacunkową gruntu o tyle, o ile odnośne koszty w myśl obowiązujących przepisów poniósł lub może ponieść właściciel gruntu w związku z urządzeniem lub przebudową przyległych ulic, uwzględniając ich stan i stopień uzbrojenia w chwili przeprowadzania szacunku.

H. Obciążenia rzeczowe.

Przed przystąpieniem do ustalenia ceny gruntu należy stwierdzić, czy grunt ten posiada uregulowaną hipotekę lub jeśli chodzi o wydzieloną parcelę, czy podział ten został formalnie przeprowadzony i czy założono dla niej oddzielną księgę wieczystą. Badania te powinien przeprowadzić Urząd Wojewódzki (Komisariat Rządu) przed zwołaniem komisji szacunkowej.

Przy oszacowaniu gruntów należy zwrócić szczegółową uwagę na wszelkie obciążenia rzeczowe danej nieruchomości, zapisane w księgach wieczystych o ile nieruchomość posiada urządzoną hipotekę. Jeżeli istnieją zastrzeżenia prawa światła lub przejazdu, które to służebności przeważnie są niemożliwe do zlikwidowania, należy zastanowić się, w jakim stopniu okoliczności te utrudniają należyte wykorzystanie placu pod zabudowę i w tym stosunku obniżyć wartość gruntu, obciążonego wspomnianą służebnością. Należy mieć również na uwadze prawa, jakie mimo braku ujawnienia ich w hipotece mogą posiadać w stosunku do szacowanego obiektu dotychczasowi jego dzierżawcy lub użytkownicy (czynsze wieczyste, dożywocia itp.). Jeżeli na szacowanym placu znajdują się zabudowania prowizoryczne lub przeznaczone do rozbiórki oraz budynki nie nadające się do przebudowy, których obecna wartość dochodowa jest znacznie mniejsza od wartości, spodziewanej po prawidłowym zabudowaniu gruntu, to pomijając obecną wartość techniczną lub użytkową tych budynków, komisja powinna wziąć pod uwagę, czy z usunięciem tych zabudowań połączone będą jakieś koszty lub trudności np. odszkodowania lokatorów, dzierżawców itp. O ile koszty takie są przewidywane, to tym samym należy je uwzględnić przy oszacowaniu, jako okoliczność obniżającą cenę gruntu. W zasadzie kosztów rozbiórki nie należy brać pod uwagę, gdyż przeważnie odpowiadają wartości uzyskanych z rozbiórki materiałów.

I. Ustalenie wartości szacunkowej gruntu budowlanego.

Ustalenie wartości szacunkowej gruntu budowlanego po zbadaniu wszystkich podanych wyżej okoliczności następuje w drodze przeprowadzenia kalkulacji spodziewanego czystego dochodu (netto) po maksymalnie dozwolonym wykorzystaniu parceli (patrz ust. 11). Dochód ten w przeliczeniu rocznym skapitalizowany na 5% i zredukowany o koszta budowy i ewentualnie mogące obciążyć właściciela koszta urządzeń ulicznych przedstawia wartość szacunkową gruntu budowlanego.

Jako sprawdzian powyższego obliczenia, należy wziąć pod uwagę odpowiednie taksy towarzystw kredytowych oraz wszelkie znane członkom komisji, a dokonane w ostatnim czasie transakcje kupna-sprzedaży podobnych terenów budowlanych w najbliższej okolicy. Ze względu na stałe wahania się cen rynkowych dane zaczerpnięte z omawianych wyżej taks względnie przeprowadzanych transakcyj należy traktować krytycznie ze szczególnym uwzględnieniem terminu wydania taks lub dokonania transakcji.

J. Ustalenie wartości szacunkowej gruntów przeznaczonych na place, zieleńce i ulice publiczne.

W razie powołania komisyj w celu oszacowania gruntów przeznaczonych prawomocnym planem zabudowania pod urządzenie placów, zieleńców lub ulic, komisje te powinny podchodzić do szacunku z tym założeniem, że ograniczenia, narzucone planem zabudowania są ograniczeniami praw własności. Właściciel bowiem takiego placu nie może zmienić przeznaczenia terenu, ani zabudować gruntu — nie ma przy tym określonego terminu, w jakim grunt ten zostanie przez gminę wywłaszczony.

Na skutek powyższego, tego rodzaju place nie znajdują zupełnie nabywców i wartość ich nie jest notowana na rynku.

Ponieważ jednak w wypadku przeznaczenia na użytek publiczny nieruchomości, właściciel ma prawo otrzymać odszkodowanie, grunty takie posiadają pewną wartość. którą w przybliżeniu można określić. Wartość ta, mianowicie odpowiadać będzie cenie danego gruntu z okresu przed opracowaniem planu zabudowania, przeprowadzeniem parcelacji oraz przed zabudową.

K. Ustalenie wartości szacunkowej skrawków gruntu budowlanego.

Odrębnie natomiast traktować należy skrawki gruntów budowlanych, które z racji swego kształtu, usytuowania, zbyt małej powierzchni lub innych okoliczności nie mogą być użyte samodzielnie pod zabudowę i stosownie do obowiązujących przepisów podlegają dołączeniu do sąsiednich nieruchomości.

Ponieważ tego rodzaju grunty nie mogą być przedmiotem swobodnego obrotu, przeto ich wartość szacunkowa jest uzależniona od tego, w jakim stopniu szacowany skrawek podniesie wartość nieruchomości, do której ma być dołączony.

Komisje winny przeto w tych wypadkach zwracać uwagę, czy dołączony skrawek gruntu będzie stanowił ogródek przed budynkiem, część placu budowlanego, względnie podwórze oraz czy bez jego dołączenia nieruchomość może być w ogóle zabudowana, jak również co uzyskuje się przez omawiane przekształcenie granic, np. możliwość powiększenia powierzchni zabudowanej, powiększenia podwórza lub ogrodu, drugi front od ulicy itp.

W każdym razie cena skrawka nie powinna przewyższać ceny, jaką posiadają normalne parcele budowlane w tej części osiedla.

L. Ustalanie technicznej wartości budynku.

1) Techniczną wartość budynku ustala komisja w zasadzie na podstawie kubatury i według aktualnych cen miejscowych 1 m³ budowy o danej konstrukcji i wyposażeniu, potrącając od otrzymanego stąd wyniku stopień zużycia, obliczony w procentach w stosunku do kosztu nowej tego rodzaju budowy.

2) Kubaturę budynku ustala się według okólnika Min. Robót Publicznych z dnia 19 października 1929 r. L. dz. XII-1581/29.

3) Przy rozpatrywaniu konstrukcji budynku należy brać pod uwagę, te wszystkie jego części, które wpływają na trwałość i stateczność budynku oraz jego odporność na działanie ognia, wody, wpływów atmosferycznych itp.

4) Pod względem wyposażenia i wartości użytkowych zalicza się budynki do:

a) dostatnich (wyposażenie kosztowne, wnętrza obszerne, dobrze oświetlone i zaopatrzone w najbardziej nowoczesne urządzenia),

b) zwyczajnych (wyposażenie trwałe i praktyczne, wnętrze dostosowane do przeciętnych wymagań i potrzeb),

c) skromnych (wyposażenie i rozmiary w granicach minimalnych norm i potrzeb, lokale suterenowe i poddasza).

5) Każdy budynek zależnie od jakości wykonania, od wieku i sposobu użytkowania (konserwacji) znajduje się w stanie:

a) bardzo dobrym, gdy chodzi np. o budynek nowy, którego zużycie dotyczy tynków, malatur i nie przekracza 10% kosztu nowej budowy,

b) dobrym, gdy zużycie obejmuje nadto podłogi, piece, stolarkę i wynosi 10—25% kosztu j. w.,

c) średnim, gdy zużycie obejmuje również pewne części konstrukcyjne, lecz w sposób nie wymagający szybkiego remontu i wynosi 25—50% kosztu j. w.,

d) mniej niż średnim, gdy zużycie wymaga natychmiastowego remontu całości i wynosi 50—75% kosztu j. w.,

e) złym, gdy zużycie kwalifikuje budynek jedynie do rozbiórki i wynosi ponad 75% kosztu j. w.

6) Komisja szacunkowa może przy ustalaniu stanu budynku oprzeć się na innych zasadach niż te, które określono w punkcie 5), powinna jednak podać odpowiednie umotywowanie tego stanowiska.

7) Urządzenie zewnętrzne, jak ogrodzenie, studnia itp. ocenia się oddzielnie z uwzględnieniem jakości wykonania i stopnia zużycia.

M. Ustalenie dochodowej wartości bundynku.

Dla obliczenia dochodowej wartości budynku wraz z urządzeniami należy otrzymywany czysty, roczny dochód (netto) skapitalizować według normalnej dla podobnych obiektów stopy procentowej w danej miejscowości (np. 5% rocznie) i od otrzymanej kwoty potrącić wartość szacunkową gruntu.

Pod pojęciem dochodu czystego (netto) należy rozumieć całkowity dochód z nieruchomości po potrąceniu podatków, kosztów konserwacji, czyszczenia ulic, usuwania śmieci, premii asekuracyjnych, opłat za wodę i kanalizację, kosztu oświetlenia bram i klatek schodowych, czyszczenia kominów, zarządu nieruchomością itp.

N. Ustalenie szacunkowej wartości budynku według średniej arytmetycznej.

Wartość szacunkową budynku stanowi w zasadzie średnia arytmetyczna z wartości technicznej i wartości dochodowej. Obliczenie takie powinno być stosowane w szczególności tam, gdzie wartość techniczna jest znacznie wyższa od wartości dochodowej. W wyjątkowych warunkach koniunkturalnych i gospodarczych lub w razie trudności ustalenia wartości

dochodowej, np. dla budynków użyteczności publicznej albo budynków zabytkowych komisja ustala wartość szacunkową w stosunku do wartości technicznej indywidualnie, podając odpowiednie umotywowanie swego stanowiska.

Przy oszacowaniu nie bierze się pod uwagę podniesienia cen wskutek wartości zabytkowej obiektu, w protokole jednak należy zaznaczyć, że budynek został zaliczony do zabytkowych. Wyjątek stanowią budynki zabytkowe, nie mające wartości użytkowej, której wartość (o ile chodzi o dzieła sztuki architektonicznej, malarskiej, czy dekoracyjnej) winna być oceniona przez specjalnych rzeczoznawców.

Obniżenie natomiast wartości użytkowych, spowodowane ograniczeniami, dotyczącymi obiektów zabytkowych, powinno być traktowane na równi z wszelkimi innymi obciążeniami i ograniczeniami.

O. Protokół.

Z przebiegu obrad komisji szacunkowej należy sporządzić protokół w jednym oryginale, podpisany przez wszystkich obecnych. Protokół powinien zawierać: datę i miejsce zebrania się komisji, zarządzenie, na podstawie którego powołano komisję, cel przeprowadzania szacunku, listę obecności, możliwie szczegółowy opis szacowanego obiektu z podaniem położenia, powierzchni i granic, określenie hipoteczne i katastralne obiektu, odbycie wizji lokalnej oraz wyliczenie wszystkich danych branych pod uwagę przy ocenie, w końcu dokładne obliczenie ceny szacunkowej osobno dla gruntu, osobno dla budynków.

W razie braku ścisłych pomiarów terenu należy podać tylko cenę 1 m^2 gruntu.

Odmienne stanowiska i zastrzeżenia członków komisji co do wysokości ceny szacunkowej przyjętej przez zwykłą większość powinny być podane i umotywowane na końcu protokółu.

P. Powtórne oszacowanie.

Gdy władza powołująca komisję uzna, że oszacowanie dokonane zostało błędnie lub z pominięciem pewnych formalności, następuje powtórne oszacowanie przez komisję w dawnym lub w nowym składzie.

Przed przystąpieniem do ponownego oszacowania komisja powinna zaznajomić się szczegółowo z treścią poprzedniego protokołu oraz z zarzutami postawionymi przez władzę zwierzchnią.

R. Nieruchomości oraz tereny rolne, leśne, przemysłowe itp.

Regulamin niniejszy nie dotyczy nieruchomości rolnych, leśnych, przemysłowych itp. oraz terenów, przeznaczonych na podobne cele prawomocnym planem zabudowania.

III. Pisma Okólne Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

96.

PISMO OKÓLNE

z dnia 20 maja 1939 r.

o głównych arteriach komunikacyjnych, ich skrzyżowaniach i zbiegach.

(Nr BO-24-54)

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, Przewodniczących Komisyj Regionalnych Planów Zabudowania, Przewodniczących Wydziałów Powiatowych oraz Prezydentów i Burmistrzów Miast.

Istniejące a także projektowane skrzyżowania i zbiegi arteryj komunikacyjnych nie zawsze odpowiadają współczesnym warunkom ruchu, mianowicie nie dają dostatecznej płynności i widoczności komunikacji. Co gorsza założeń, czyniących zadość tym warunkom, ustalonych w trybie sporządzania planów zabudowania (art. 7-35 i 51 prawa budowlanego, Dz. U. R. R. P. Nr 34 z 1939 r., poz. 216), nie realizuje się ściśle na gruncie wskutek niedostatecznego nadzoru nad budownictwem ze strony władz budowlanych, czy też z innych powodów. Wobec tego nie można rozwinąć potrzebnej szybkości ruchu bez narażania na niebezpieczeństwo zarówno przechodniów, jak i osób znajdujących się w pojazdach.

Dla uniknięcia na przyszłość tych niewłaściwości należy:

1) arteriom komunikacyjnym zwłaszcza głównym, ustalonym w trybie sporządzania planów zabudowania, a w osiedlach wiejskich i bez takich planów dawać odpowiednie szerokości, zwłaszcza zaś odległości między frontowymi liniami zabudowania oraz nie zacieśniać ulic budynkami, występami ich oraz innymi urządzeniami i zadrzewieniem w miejscach skrzyżowań, zbiegów i ostrych zakrętów, przeciwnie w miarę możności stosować tam cofnięcie zabudowy, przynajmniej na parterze, wówczas gdy przy nie dość szerokiej arterii pożądane jest zwiększenie widoczności;

2) dopilnować, aby założenia planów zabudowania były ściśle realizowane na gruncie i w tym celu wykonać zarządzenie moje z 30 sierpnia 1937 r. Nr BO. 3897/1/p/35 oraz okólnik Nr 12 z dnia 20 marca 1939 r. (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr 7, poz. 42).

(—) Sławoj Składkowski
MINISTER

97.

PISMO OKÓLNE

z dnia 23 maja 1939 r.

w sprawie odroczania służby wojskowej uczniom średnich szkół rolniczych, leśnych i ogrodniczych.

(Nr Wojsk. B. 8/5/3)

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, Starostów, Prezydenta m. st. Warszawy i Prezydenta m. Łodzi.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przesyła poniżej umieszczony odpis do wiadomości, zaznaczając, że w razie wniesienia podania o odroczenie zasadniczej służby wojskowej przez słuchacza którejkolwiek ze szkół wymienionych niżej, nie posiadającego uprawnienia do odroczenia, należy go poinformować w myśl poniższego zarządzenia.

(—) *Wyszyński ppłk.*
DYREKTOR BIURA WOJSKOWEGO

MINISTERSTWO
WYZNAŃ RELIGIJNYCH
I OŚWIECENIA PUBLICZNEGO

Nr III RG-2920/39.

Warszawa, dnia 17 maja 1939 r.

Odroczenie służby wojskowej.

Wobec zmiany ustroju szkolnictwa ulegają stopniowej likwidacji średnie szkoły rolnicze, leśne i ogrodnicze. Uczniowie tych szkół, w razie przerwania nauki dla odbycia służby wojskowej, nie mogliby ukończyć szkoły, gdyż w międzyczasie całkowicie zostanie zlikwidowany ten typ uczelni.

Ze względu na to Pan Minister Spraw Wojskowych (pismem z dnia 19.IV.1939 r. Nr 1340-91/I. Stat.) zezwolił na indywidualne udzielanie przesunięć terminu wcielenia do szeregów tym poborowym — uczniom likwidujących się szkół średnich, którzy wniosą w tej sprawie podania do Ministerstwa Spraw Wojskowych i wykażą się zaświadczeniem dyrekcji szkoły, że są opóźnieni w nauce bez własnej winy.

(—) *J. Firewicz*
DYRETOR DEPARTAMENTU

Otrzymują:
Kuratoria O. S.
Krakowskiego
Lubelskiego
Pomorskiego
Warszawskiego
Wileńskiego
i Liceum Krzemienieckiego.

98

DECYZJA

Na podstawie art. 1 ust. (1) dekretu z dnia 2 października 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 72, poz. 455) i § 4 rozporządzenia z dnia 15 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 86, poz. 534) udzielam Lidze Morskiej i Kolonialnej (Warszawa, ul. Widok 10) pozwolenia na ustanowienie i używanie odznaki honorowej p. n. „Pro Mari Nostro" według załączonych wzorów*), zgodnie z regulaminem stanowiącym nierozłączną część niniejszego pozwolenia.

(Warszawa, dn. 25 maja 1939 r. Nr A. P. 3 63)

Za MINISTRA
(—) *Nakoniecznikow-Klukowski*
PODSEKRETARZ STANU

Regulamin odznaki honorowej p. n. „Pro Mari Nostro"

§ 1. Liga Morska i Kolonialna ustanawia odznakę honorową p. n. „Pro Mari Nostro", mającą na celu wyróżnienie za zasługi, położone dla Ligi Morskiej i Kolonialnej.

§ 2. Odznakę honorową mogą otrzymać członkowie Ligi Morskiej i Kolonialnej, bądź osoby nie będące jej członkami.

§ 3. Odznaka honorowa „Pro Mari Nostro" posiada trzy stopnie, których nadanie zależne jest od uzyskania przez kandydata warunków, wymienionych w §§ 5, 6 i 7 niniejszego regulaminu.

§ 4. Stopnie, o których mowa w § 3 są następujące:

Odznaka honorowa „Pro Mari Nostro" — złota I stopnia
" " " " " srebrna II stopnia
" " " " " brązowa III stopnia.

§ 5. Otrzymanie odznaki honorowej „Pro Mari Nostro" winno zasadniczo następować od III stopnia wzwyż, jednak wyjątkowe zasługi i działalność mogą spowodować odznaczenie działacza od razu stopniem II-im lub nawet I-ym.

§ 6. Jako podstawy do nadania odznaki honorowej „Pro Mari Nostro" członkom Ligi należy uznać osiągnięte wyniki pracy z zakresu programowej działalności LMK oraz ilość lat przepracowanych w tej organizacji.

§ 7. Warunki otrzymania odznaki honorowej „Pro Mari Nostro" są następujące:

a) *Złotej I stopnia* za wyjątkowo wybitne zasługi w dziedzinie spraw morskich i kolonialnych, a w szczególności za pracę naukową i piśmienniczą z zakresu działalności LMK, za

*) nie przedrukowano.

zebranie poważnych sum na FOM, FAK lub inne cele LMK, za wybitnie duże rezultaty pracy na polu wychowania morskiego młodzieży lub za wyjątkowo wydatną działalność organizacyjną i propagandową.

b) *Srebrnej II stopnia* za wybitne zasługi położone na określonych odcinkach pracy i szczeblach organizacyjnych LMK.

c) *Brązowej III stopnia* za wyróżniającą się pracę z zakresu ogólnej działalności LMK.

§ 8. Odznaka honorowa „Pro Mari Nostro" jest noszona na wstążce w kształcie kokardy i nie może być noszona w szeregu orderów i odznaczeń polskich i zagranicznych, ani też w miejscu noszenia orderów, odznaczeń i ich miniatur.

§ 9. Otrzymanie odznaki honorowej „Pro Mari Nostro" winno nosić w zasadzie charakter uroczysty i łączyć się z obchodami „Tygodnia Morskiego" oraz Rocznicy Odzyskania Morza.

§ 10. Wyróżnieni otrzymują specjalny dyplom z podpisami prezesa i sekretarza Zarządu Głównego.

§ 11. Nieprzyjęcie lub zwrócenie przez odznaczonego członka LMK odznaki honorowej bez uzasadnionych przyczyn powoduje skreślenie wymienionego członka z szeregów LMK.

§ 12. Przestępstwa, powodujące utratę odznaczeń państwowych, pozbawiają również odznaki honorowej.

99.

DECYZJA

Na podstawie art. 1 ust. (1) dekretu z dnia 2 października 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 72, poz. 455) i § 2 rozporządzenia z dnia 15 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 86, poz. 534) udzielam Ogólnemu Związkowi Podoficerów Rezerwy Rzeczypospolitej Polskiej (Warszawa Al. Jerozolimskie 75/24) pozwolenia na ustanowienie i używanie chorągwi według załączonego wzoru *).

Chorągwie mogą być używane przy zbiorowych wystąpieniach Zarządu i jego członków.

Chorągwie poszczególnych oddziałów mogą wykazywać drobne odchylenia dla odróżnienia poszczególnych oddziałów.

(Warszawa, dnia 25 maja 1939 r. Nr AP. 3-233).

Za MINISTRA
(—) *Nakoniecznikow-Klukowski*
PODSEKRETARZ STANU

*) nie przedrukowano.

100.

DECYZJA

Na podstawie art. 1 ust. (1) dekretu z dnia 2 października 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 72, poz. 455) i § 2 rozporządzenia z dnia 15 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 86, poz. 534) udzielam Stowarzyszeniu Weteranów b. Armii Polskiej we Francji (Warszawa, ul. Długa 50) pozwolenia na ustanowienie i używanie odznaki organizacyjnej według załączonego wzoru *).

Odznaka może być używana:

a) na szyldach, papierach i legitymacjach;

b) na pieczęciach z nazwą stowarzyszenia w otoku;

c) jako odznaka członkowska do noszenia w klapie na zakrętce.

Pieczęcie z odznaką mogą być używane, zgodnie ze statutem stowarzyszenia.

Za odznaki członkowskie Zarząd pobierać może od członków jednolitą opłatę tytułem zwrotu kosztów, nie więcej jednak niż 6 zł.

Wydawanie odznaki stowarzyszenia osobom nie będącym jego członkami jest zakazane.

(Warszawa, dnia 25 maja 1939 r. Nr AP. 3-338).

Za MINISTRA
(—) *Nakoniecznikow-Klukowski*
PODSEKRETARZ STANU

101.

DECYZJA

Na podstawie art. 1 ust. (1) dekretu z dnia 2 października 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 72, poz. 455) i § 2 rozporządzenia z dnia 15 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 86, poz. 534) udzielam Polskiemu Towarzystwu Leśnemu (Lwów, ul. Na Skałce 1) pozwolenia na ustanowienie i używanie odznaki według załączonego wzoru *).

Odznaka może być używana jako odznaka członkowska do noszenia w klapie.

Za odznaki członkowskie Zarząd pobierać może od członków jednolitą opłatę tytułem zwrotu kosztów, nie więcej jednak niż 1 zł. 50 gr.

Wydawanie odznaki stowarzyszenia osobom nie będącym jego członkami jest zakazane.

(Warszawa, dnia 25 maja 1939 r. Nr AP. 3-339).

Za MINISTRA
(—) *Nakoniecznikow-Klukowski*
PODSEKRETARZ STANU

*) nie przedrukowano.

B.

I. Przedruki z Dziennika Ustaw R. P.

z 16 maja Nr 44 Rok 1939

Poz. 285. Ustawa z dnia 13 maja 1939 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania dekretów.

Art. 1. Upoważnia się Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania — do dnia otwarcia najbliższej sesji zwyczajnej Sejmu — dekretów w zakresie spraw gospodarczych, finansowych i obrony Państwa, z wyjątkiem zmiany rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 października 1927 r. o stabilizacji złotego (Dz. U. R. P. Nr 88, poz. 790).

Art. 2. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Prezesowi Rady Ministrów i Ministrom.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 286. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 24 marca 1939 r. w sprawie zmiany rozporządzenia z dnia 14 marca 1938 r. o upoważnieniu urzędów celnych do orzecznictwa w sprawach karnych skarbowych oraz ustaleniu okręgów ich terytorialnej właściwości.

Poz. 287. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 19 kwietnia 1939 r. o wykonaniu ustawy z dnia 4 maja 1938 r. o podatku obrotowym.

Poz. 288. Rozporządzenie Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 4 kwietnia 1939 r. o przystosowaniu art. 51 ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o stosunkach służbowych nauczycieli do wprowadzenia w życie nowego ustroju szkolnictwa w województwie śląskim.

Poz. 289. Rozporządzenie Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 4 kwietnia 1939 r. o dostosowaniu organizacji publicznych szkół powszechnych na obszarze województwa śląskiego do przepisów ustawy z dnia 11 marca 1932 r. o ustroju szkolnictwa.

Poz. 290. Rozporządzenie Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 28 kwietnia 1939 r. o ustaleniu terminu zastosowania ustawy z dnia 15 marca 1933 r. o szkołach akademickich do Szkoły Nauk Politycznych w Warszawie.

Poz. 291. Oświadczenie rządowe z dnia 24 kwietnia 1939 r. w sprawie złożenia przez Łotwę dokumentu przystąpienia do konwencji z dnia 30 marca 1931 r. o ujednostajnieniu znaków drogowych.

Poz. 292. Oświadczenie rządowe z dnia 29 kwietnia 1939 r. w sprawie złożenia przez Łotwę dokumentu przystąpienia do konwencji z dnia 30 marca 1931 r. o sposobie opodatkowania obcokrajowych pojazdów mechanicznych.

z 17 maja Nr 45 Rok 1939

Poz. 293. Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 maja 1939 r. o tymczasowym wprowadzeniu w życie postanowień układu płatniczego między Polską a Francją.

Poz. 294. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 8 maja 1939 r. o rozciągnięciu przepisów policyjno-budowlanych dla gmin miejskich na niektóre osiedla gmin wiejskich na obszarze województwa stanisławowskiego.

Na podstawie art. 414 ust. (2) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. z 1939 r. Nr 34, poz. 216) oraz art. 1 i art. 2 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 21 maja 1932 r. w sprawie zniesienia urzędu Ministra Robót Publicznych (Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 479) zarządzam co następuje:

§ 1. Przepisy dla gmin miejskich, zawarte w art. 173, 175, 180, 187, 188, 205, 207, 228, 242 i 244 ust. (1) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R .P. z 1939 r. Nr 34, poz. 216) z zachowaniem odpowiednich przepisów, zawartych w artykułach: 264 — 269, 271 — 282, 284 — 292, 294, 296-303, 305 — 319 tegoż rozporządzenia, rozciąga się na następujące osiedla województwa stanisławowskiego, położone w obrębie gmin wiejskich:

1.	Broszniów Osada	w gm.	Broszniów	pow. dolińskiego
2.	„	„	„	„ „
3.	Krechowice	„	„	„ „
4.	Perehińsko	„	Perehińsko	„ „
5.	Rypne	„	Rypne	„ „
6.	Wełdzirz	„	Wełdzirz	„ „
7.	Wygoda	„	Wygoda	„ „
8.	Obertyn	„	Obertyn	„ horodeńskiego
9.	Hołyń	„	Hołyń	„ kałuskiego
10.	Wojniłów	„	Wojniłów	„ „
11.	Jabłonów	„	Jabłonów	„ kołomyjskiego
12.	Gwoździec Miasto	„	Gwoździec Miasto	„ „
13.	Kosmacz	„	Kosmacz	„ „

14. Słoboda Rungurska	w gm.	Peczeniżyn	pow. kołomyjskiego
15. Hryniawa	„	Hryniawa	„ kosowskiego
16. Jasienów Górny	„	Jasienów Górny	„ „
17. Krzyworównia	„	„ „	„ „
18. Uścieryki	„	„ „	„ „
19. Kosów Stary	„	Kosów Stary	„ „
20. Smodna	„	„ „	„ „
21. Kuty Stare	„	Kuty Stare	„ „
22. Tudiów	„	„ „	„ „
23. Brustury	„	Pistyń	„ „
24. Pistyń	„	„	„ „
25. Prokurawa	„	„	„ „
26. Szeszory	„	„	„ „
27. Horod	„	Sokołówka	„ „
28. Jaworów	„	„	„ „
29. Riczka	„	„	„ „
30. Sokołówka	„	„	„ „
31. żabie	„	żabie	„ „
32. Jabłonica	„	Jabłonica	„ nadwórniańskiego
33. Mikuliczyn	„	Mikuliczyn	„ „
34. Porohy	„	Porohy	„ „
35. Huta	„	„	„ „
36. Sołotwina	„	Sołotwina	„ „
37. Pasieczna	„	Zielona	„ „
38. Rafajłowa	„	„	„ „
39. Zielona	„	„	„ „
40. Łanczyn	„	Łanczyn	„ „
41. Bitków	„	Pniów	„ „
42. Rosulna	„	Rosulna	„ „
43. Bukaczowce	„	Bukaczowce	„ rohatyńskiego
44. Czercze	„	Rohatyn	„ „
45. Budyłów	„	Mikulińce	„ śniatyńskiego
46. Mikulińce	„	„	„ „
47. Chlebiczyn	„	Zabłotów	„ „
48. Tułuków	„	Wołczkowce	„ „
49. Załucze	„	Załucze	„ „
50. Jezupol	„	Jezupol	„ stanisławowskiego
51. Łysiec	„	Łysiec	„ „
52. Mariampol	„	Mariampol	„ „
53. Daszawa	„	Daszawa	„ stryjskiego
54. Zyżawa	„	Bratkowce	„ „
55. Duliby	„	Grabowiec Stryjski	„ „
56. Grabowiec Stryjski	„	„ „	„ „
57. Hrebenów	„	Sławsko	„ „
58. Sławko	„	„	„ „
59. Tuchla	„	„	„ „
60. Korczyn Rustykalny	„	Synowódzko Wyżne	„ „
61. Korczyn Szlachecki	„	„ „	„ „
62. Synowódzko Wyżne	„	„ „	„ „
63. Niżniów	„	Niżniów	„ tłumackiego
64. Hnizdyczów	„	żydaczów	„ żydaczowskiego.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie po upływie dwóch miesięcy od ogłoszenia.

---

z 22 maja Nr 46 Rok 1939

Poz. 295. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 17 maja 1939 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Spraw Zagranicznych, Spraw Wojskowych, Skarbu oraz Opieki Społecznej w sprawie zmiany rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 13 kwietnia 1939 r., wydanego w porozumieniu z Ministrami: Spraw Zagranicznych, Spraw Wojskowych, Skarbu oraz Opieki Społecznej w sprawie określenia norm oraz terminów wypłaty zasiłków dla rodzin osób odbywających czynną służbę wojskową.

Na podstawie art. 15 ust. (2) ustawy z dnia 30 marca 1939 r. o zasiłkach dla rodzin osób odbywających czynną służbę wojskową (Dz. U. R. P. Nr 29, poz. 196) zarządzam co następuje:

§ 1. (1) W § 1 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 13 kwietnia 1939 r. (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 226) nagłówek rubryki czwartej tabeli otrzymuje brzmienie:

„W miejscowościach od 25.000 do 50.000 mieszkańców (kat. III)“.

(2) Dla miejscowości powyżej 50.000 mieszkańców zostaje ustanowiona IV kategoria, w której dzienna norma zasiłkowa wynosi:

a) jeżeli do zasiłku uprawniona jest tylko jedna osoba — 110 gr
b) jeżeli do zasiłku uprawnione są dwie osoby — 130 gr
c) jeżeli do zasiłku uprawnione są trzy lub więcej osób — 150 gr.

(3) W ostatnim ustępie § 1 wyrazy: „oraz w m. Gdyni“ zostają skreślone.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 21 maja 1939 r.

Poz. 296. Obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 2 maja 1939 r. o ogłoszeniu jednolitego tekstu statutu Banku Polskiego.

Poz. 297. Obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 2 maja 1939 r. o ogłoszeniu jednolitego tekstu ustawy o wypuszczeniu biletów skarbowych.

---

z 26 maja Nr 47 Rok 1939

Poz. 298. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 13 kwietnia 1939 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych o sposobie powoływania komisantów koncesjonowanych, warunkach jakim powinni odpowiadać oraz ich prawach i obowiązkach.

Poz. 299. Rozporządzenie Ministra Spraw Wojskowych z dnia 27 kwietnia 1939 r. wydane w porozumieniu z Ministrami Sprawiedliwości i Skarbu o zmianie rozporządzenia Ministra Spraw Wojskowych z dnia 6 kwietnia 1936 r. wydanego w porozumieniu z Ministrami Sprawiedliwości i Skarbu w sprawie wykonania ustawy z dnia 2 kwietnia 1925 r. o potrąceniach z uposażenia i zaopatrzenia emerytalnego osób wojskowych oraz funkcjonariuszów państwowych w administracji wojskowej.

Poz. 300. Rozporządzenie Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 28 kwietnia 1939 r. w sprawie przyznania Akademii Wychowania Fizycznego Józefa Piłsudskiego w Warszawie prawa nadawania stopnia magistra wychowania fizycznego.

Poz. 301. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 10 maja 1939 r. o zwalczaniu raka ziemniaczanego.

Na podstawie art. 2, 3, 4, 8 i 9 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 listopada 1927 r. o zwalczaniu chorób roślin oraz o tępieniu chwastów i szkodników roślin (Dz. U. R. P. Nr 108, poz. 922) w brzmieniu ustalonym art. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 67, poz. 622) i ustawą z dnia 16 marca 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 21, poz. 131) oraz w związku z art. 1 śląskiej ustawy z dnia 19 listopada 1934 r. o zwalczaniu chorób roślin oraz o tępieniu chwastów i szkodników roślin (Dz. U. Śl. Nr 20, poz. 40) zarządzam co następuje:

§ 1. Ustanawia się obowiązek zwalczania raka ziemniaczanego (Synchytrium endobioticum, Perc).

§ 2. (1) Grunty, na których rosły ziemniaki dotknięte rakiem ziemniaczanym, uważane będą za zarażone rakiem ziemniaczanym, grunty zaś sąsiadujące z nimi — za grunty zagrożone.

(2) W każdym poszczególnym przypadku wystąpienia raka ziemniaczanego starosta — na wniosek stacji ochrony roślin izby rolniczej — określi granice obszaru gruntów zarażonych oraz gruntów zagrożonych.

(3) Gdy rak ziemniaczany zostanie na gruntach zarażonych zupełnie wytępiony, starosta — na wniosek stacji ochrony roślin izby rolniczej — stwierdzi, że grunty te przestały być zarażonymi, a grunty sąsiadujące z nimi— zagrożonymi.

§ 3. (1) Osoby, użytkujące grunty lub zarządzające gruntami, a także osoby, mające ziemniaki w swym władaniu, obowiązane są zgłosić zarządowi właściwej gminy każdy wypadek pojawienia się raka ziemniaczanego lub wystąpienia objawów, wzbudzających podejrzenie pojawienia się raka ziemniaczanego.

(2) Obowiązek zgłaszania istnieje także wówczas, gdy w latach następnych zauważono objawy raka ziemniaczanego ponownie na gruncie zarażonym.

(3) Zgłoszenie to powinno nastąpić przed upływem 48 godzin od chwili dostrzeżenia tych objawów.

(4) Jednocześnie ze zgłoszeniem osoby do tego obowiązane powinny bezpłatnie dostarczyć zarządowi gminy w szczelnym opakowaniu próbki ziemniaków w ilości niezbędnej do ich zbadania, nie przekraczającej 1 kg.

§ 4. (1) Przechowywanie ziemniaków, zebranych z gruntu zarażonego rakiem ziemniaczanym, powinno odbywać się w taki sposób, ażeby nie pozostawały one w styczności z ziemniakami, pochodzącymi z gruntu niezarażonego.

(2) Ziemniaków, zebranych z gruntu zarażonego rakiem ziemniaczanym, nie wolno używać do sadzenia, na pokarm zaś i paszę wolno je używać jedynie po ugotowaniu, uparowaniu lub upieczeniu.

(3) Wszelkie odpadki, pozostałe po zużytkowaniu takich ziemniaków, powinny być spalone lub zakopane na głębokość przynajmniej 0,75 m.

§ 5. (1) Ziemniaków, zebranych z gruntu zarażonego rakiem ziemniaczanym, nie wolno płukać w wodach płynących, kanałach, rowach, stawach i jeziorach.

(2) Wodę użytą do płukania tych ziemniaków należy zlewać do specjalnego dołu głębokości przynajmniej 0,75 m, wykopanego w odległości nie mniejszej niż 5 m od studni, gnojowni oraz wymienionych wyżej wód; dół ten następnie powinien być odkażony.

(3) Woda, użyta do płukania ziemniaków w zakładach fabrycznych, w których przerabiane są ziemniaki, pochodzące z gruntów, zarażonych rakiem ziemniaczanym, nie może być odprowadzana w ten sposób, aby spływała po powierzchni gruntów ornych.

§ 6. (1) Wszelkie odpadki, pozostałe na gruncie zarażonym rakiem ziemniaczanym po zbiorze ziemniaków z tego gruntu, powinny być na miejscu spalone lub zakopane na głębokość przynajmniej 0,75 m przed zaoraniem gruntu.

(2) W gospodarstwie, posiadającym grunty zarażone rakiem ziemniaczanym, nie wolno pozostawiać ziemniaków na gruntach nie zajętych w danym roku pod uprawę ziemniaków, jak również na podwórzach, drogach, miedzach, miejscach kopcowania ziemniaków itp. miejscach. Rośliny ziemniaków, pozostawionych wbrew powyższemu przepisowi w miejscach nie zajętych pod uprawę ziemniaków, powinny być wykopane i zniszczone do 15 lipca w sposób wskazany w ust. (1).

(3) Do 1 sierpnia powinny być usunięte z gruntów, zarażonych i zagrożonych rakiem ziemniaczanym, rośliny odmian ziemniaków nieodpornych na raka ziemniaczanego, powstałe przypadkowo w plantacjach ziemniaków odpornych na raka ziemniaczanego.

(4) Starosta może oznaczyć wcześniejszy termin wykonania tych czynności.

§ 7. Z gospodarstwa, w którym znajdują się grunty zarażone rakiem ziemniaczanym, nie wolno wynosić (wywozić) ziemniaków, ich odpadków, roślin okopowych i cebulowych, wszelkich roślin z korzeniami, chwastów, ziemi i nawozów naturalnych.

§ 8. (1) Ograniczenia, wynikające z przepisów §§ 4 do 7, obowiązują osoby interesowane już od chwili dostrzeżenia przez nie objawów, wzbudzających podejrzenie pojawienia się raka ziemniaczanego.

(2) Ograniczenia te tracą moc obowiązującą z chwilą otrzymania przez osoby interesowane zawiadomienia starosty, że rak ziemniaczany nie został stwierdzony lub że został już wytępiony.

§ 9. (1) Z obszaru, którego granice oznaczy szczegółowo wojewoda na podstawie i z powołaniem się na wskazania stacji ochrony roślin izby rolniczej, a który obejmie grunt zarażony rakiem ziemniaczanym, sąsiadujące z nim grunty zagrożone (§ 2) oraz wszystkie dalsze grunty w promieniu od 5 do 15 km, licząc od granicy obszaru gruntu zarażonego rakiem ziemniaczanym, nie wolno wynosić (wywozić) ziemniaków, wszelkich odpadków ziemniaków, a także chwastów, ziemi i nawozów naturalnych.

(2) Granice takiego obszaru ochronnego wojewoda oznaczy — według stopnia niebezpieczeństwa rozszerzenia raka ziemniaczanego — z uwzględnieniem warunków gospodarczych oraz granic naturalnych (rzeki, jeziora, lasy, wzgórza, błota itp.) bądź granic poszczególnych gmin, osiedli lub gospodarstw.

(3) Zakaz wynoszenia (wywożenia) nabiera mocy obowiązującej w terminie, który wojewoda ustali i poda do wiadomości publicznej jednocześnie z ustanowieniem obszaru ochronnego. Zakaz ten traci moc obowiązującą z chwilą podania przez wojewodę do wiadomości publicznej o zniesieniu obszaru ochronnego.

§ 10. W przypadkach uzasadnionych szczególnymi względami gospodarczymi starosta może — na podstawie i z powołaniem się na wskazania stacji ochrony roślin izby rolniczej — zezwalać na wyniesienie (wywiezienie):

1) z gospodarstwa, w którym znajdują się grunty zarażone rakiem ziemniaczanym — ziemniaków, roślin okopowych, cebulowych i innych roślin z korzeniami, pochodzących z gruntu niezarażonego;

2) z obszaru ochronnego (§ 9) — ziemniaków, pochodzących z gruntu niezarażonego — pod warunkiem dokonania tego z zastosowaniem się do wymagań określonych w zezwoleniu, a mających na celu uniknięcie rozszerzania się raka ziemniaczanego.

§ 11. (1) Na gruntach zarażonych lub zagrożonych rakiem ziemniaczanym nie wolno uprawiać ziemniaków z wyjątkiem odmian uznanych przez Państwowy Instytut Naukowy Gospodarstwa Wiejskiego za odporne na raka ziemniaczanego.

(2) W przypadkach, gdy na gruntach zarażonych lub zagrożonych uprawa pewnych roślin, mogących być rozsadnikiem raka ziemniaczanego, grozi niebezpieczeństwem utrzymywania się lub szerzenie się raka ziemniaczanego, starosta może — na podstawie i z powołaniem się na wskazania stacji ochrony roślin izby rolniczej — zabronić uprawy tych roślin, nie wyłączając ziemniaków odmian uznanych za odporne na raka ziemniaczanego.

(3) Starosta może nadto — na podstawie i z powołaniem się na wskazania stacji ochrony roślin izby rolniczej:

1) zabronić niektórych sposobów postępowania z roślinami, których uprawa dozwolona jest na gruncie zarażonym lub zagrożonym rakiem ziemniaczanym, oraz niektórych sposobów użytkowania tych roślin;

2) nakazać usunięcie z gruntu zarażonego lub zagrożonego rakiem ziemniaczanym albo zniszczenie roślin lub ich części, jeżeli rośliny

te były zasadzone wbrew zakazowi, a uprawa ich grozi szczególnym niebezpieczeństwem utrzymywania się lub szerzenia się raka ziemniaczanego;

3) nakazać stosowanie urządzeń (ogrodzeń, przekopów, tablic ostrzegawczych itp.), mających na celu zapobieganie przenoszeniu przez ludzi i zwierzęta domowe zarazków raka ziemniaczanego z ziemią, pochodzącą z gruntu zarażonego.

§ 12. Na gruntach, na których wskutek zbyt częstej uprawy ziemniaków istnieje możliwość występowania raka ziemniaczanego, starosta może — na podstawie i z powołaniem się na wskazania stacji ochrony roślin izby rolniczej — zabronić na określony przeciąg czasu uprawy ziemniaków bądź w ogóle, bądź tylko odmian nie uznanych przez Państwowy Instytut Naukowy Gospodarstwa Wiejskiego za odporne na raka ziemniaczanego.

§ 13. Posiadacze składów, piwnic oraz innych pomieszczeń, w których znajdowały się ziemniaki dotknięte rakiem ziemniaczanym, a także urządzeń i środków transportowych, narzędzi oraz innych przedmiotów, które pozostawały w styczności z takimi ziemniakami lub z ziemią pochodzącą z gruntu zarażonego, powinni pomieszczenia te i przedmioty odkazić niezwłocznie po usunięciu ziemniaków lub ziemi.

§ 14. (1) Jeżeli zastosowanie przewidzianych w rozporządzeniu niniejszym ograniczeń, dotyczących użytkowania ziemniaków dotkniętych rakiem ziemniaczanym, sposobu ich oczyszczania lub obrotu nimi nie usuwa niebezpieczeństwa rozszerzania się raka ziemniaczanego, starosta może — na podstawie i z powołaniem się na wskazania stacji ochrony roślin izby rolniczej — nakazać zniszczenie takich ziemniaków w określonym terminie.

(2) Starosta może nadto — na wniosek stacji ochrony roślin izby rolniczej — wprowadzać zakaz przywożenia do miejscowości zarażonych lub zagrożonych rakiem ziemniaczanym ziemniaków odmian nie uznanych za odporne na raka ziemniaczanego. W razie wprowadzenia takiego zakazu, odporność na raka ziemniaczanego wwożonych odmian ziemniaków powinna być stwierdzona zaświadczeniem izby rolniczej.

§ 15. O każdym przypadku zgłoszenia objawów, wzbudzających podejrzenie pojawienia się raka ziemniaczanego, jak również o dostrzeżonych lub ujawnionych w inny sposób przypadkach wystąpienia tych objawów, zarząd gminy powiadomi niezwłocznie starostę oraz stację ochrony roślin izby rolniczej i prześle stacji ochrony roślin w szczelnym opakowaniu próbkę ziemniaków podejrzanych.

§ 16. (1) Stacja ochrony roślin izby rolniczej niezwłocznie po otrzymaniu zawiadomienia o wystąpieniu objawów wzbudzających podejrzenie raka ziemniaczego, dokona badania, w celu sprawdzenia tych objawów.

(2) Wyniki badania na gruncie lub w miejscu, gdzie znajdują się podejrzane ziemniaki, stwierdza się w protokole.

(3) Jeżeli istnienie raka ziemniaczanego nie zostanie stwierdzone, stacja ochrony roślin zawiadomi o tym niezwłocznie starostę, który za pośrednictwem zarządu gminy zawiadomienie to poda niezwłocznie do wiadomości osób interesowanych.

(4) Zawiadamiając o stwierdzeniu raka ziemniaczanego, stacja ochrony roślin poda szczegółowe wskazania, na podstawie których i z powołaniem się na które starosta wyda niezwłocznie niezbędne zarządzenia.

(5) Zarządzenia te starosta prześle zarządowi gminy, który doręczy je niezwłocznie osobom interesowanym, dopilnowując ścisłego wykonania tych zarządzeń. Treść wydanych zarządzeń starosta poda niezwłocznie do wiadomości wojewody.

§ 17. Każdy przypadek wystąpienia i wygaśnięcia raka ziemniaczanego starosta poda— na wniosek stacji ochrony roślin izby rolniczej— do wiadomości publicznej, oznaczając dokładnie miejscowość, w której rak ziemniaczany wystąpił lub wygasł.

§ 18. (1) Na gruntach użytkowanych przez państwowe zakłady naukowe lub znajdujących się w zarządzie administracji państwowej, raka ziemniaczanego zwalczają — stosownie do przepisów rozporządzenia niniejszego — organa państwowe zarządzające bezpośrednio tymi gruntami.

(2) O każdym przypadku wystąpienia objawów wzbudzających podejrzenie pojawienia się raka ziemniaczanego, organa te powinny niezwłocznie zawiadomić stację ochrony roślin izby rolniczej oraz starostę, przesyłając jednocześnie stacji ochrony roślin w szczelnym opakowaniu próbkę ziemniaków podejrzanych.

(3) Stacja ochrony roślin zawiadomi określone w ust. (1) organa oraz starostę o wyniku badania ziemniaków, a w razie stwierdzenia raka ziemniaczanego udzieli szczegółowych wskazań o sposobie jego zwalczania. Treść udzielonych organom państwowym wskazań stacja ochrony roślin poda niezwłocznie do wiadomości starosty.

§ 19. W przypadku niewykonania przez osoby do tego obowiązane czynności, których wykonanie nakazane jest rozporządzeniem niniejszym lub nakazane zostanie zarządzeniami na jego podstawie wydanymi, właściwy starosta zarządzi wykonanie tych czynności na koszt obowiązanego.

§ 20. W celu wykonywania nadzoru nad zwalczaniem raka ziemniaczanego przedstawiciele władzy oraz izb rolniczych mają prawo:

1) wstępu na grunty oraz do wszelkich pomieszczeń i miejsc przechowywania, przerobu i sprzedaży ziemniaków;

2) badania ziemniaków, pomieszczeń, gruntów, urządzeń służących do przerobu ziemniaków, środków przewozu i wszelkich innych przedmiotów, które, ze względu na swe przeznaczenie, mogą wchodzić w styczność z ziemniakami;

3) bezpłatnego pobierania próbek ziemniaków w ilości nie przekraczającej 1 kg (z jednego pola lub składu);

4) żądania potrzebnych informacyj od osób interesowanych;

5) kontroli prac związanych z oczyszczaniem ziemniaków, gruntów, pomieszczeń, narzędzi i urządzeń oraz kontroli przerobu ziemniaków.

§ 21. (1) Jeżeli orzeczono przepadek ziemniaków, a ziemniaki te nie mają być zniszczone stosownie do przepisu § 14, starosta zarządzi sprzedaż ziemniaków, gdy nie grozi to rozszerzaniem się raka ziemniaczanego, lub gdyby sprzedaż ziemniaków groziła rozszerzaniem się raka ziemniaczanego — odda je zakładowi dobroczynnemu do zużytkowania w sposób wykluczający możność rozszerzenia się raka ziemniaczanego.

(2) Inne przedmioty, mogące być rozsadnikami raka ziemniaczanego, których przepadek orzeczono, podlegają zniszczeniu.

§ 22. (1) W razie stwierdzenia raka ziemniaczanego na ziemniakach przewożonych, a pochodzących z gruntu, nie podlegającego dotychczas ograniczeniom określonym w §§ 7 i 9, ziemniaki te — o ile nie mają być zniszczone stosownie do przepisu § 14 — starosta skieruje po wysłuchaniu właściciela lub nadawcy do miejsca, na które wyrazi zgodę stacja ochrony roślin celem przerobu lub zużycia w sposób określony w § 4.

(2) Do gruntów, z których pochodzą ziemniaki określone w ust. (1) należy niezwłocznie zastosować przepisy §§ 7 i 9.

§ 23. (1) Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

(2) Jednocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 3 sierpnia 1932 r. o zwalczaniu raka ziemniaczanego (Dz. U. R. P. Nr 71, poz. 644).

Poz. 302. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 10 maja 1939 r. o tępieniu chwastów i szkodników roślin.

Na podstawie art. 2, 3, 4, 8 i 9 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 listopada 1927 r. o zwalczaniu chorób roślin oraz o tępieniu chwastów i szkodników roślin (Dz. U. R. P. Nr 108, poz. 922) w brzmieniu ustalonym art. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 67, poz. 622) i ustawą z dnia 16 marca 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 21, poz. 131) oraz w związku z art. 1 śląskiej ustawy z dnia 19 listopada 1934 r. o zwalczaniu chorób roślin oraz o tępieniu chwastów i szkodników roślin (Dz. U. Śl. Nr 20, poz. 40) zarządzam co następuje:

§ 1. (1) W razie gromadnego pojawienia się chwastów i szkodników roślin wojewoda może w drodze rozporządzeń — na wniosek stacji ochrony roślin izby rolniczej — nakładać na posiadaczy gruntów obowiązek tępienia tych chwastów i szkodników przez wyrywanie, wykopywanie i zbieranie, przez niszczenie oprzędów, jaj, larw (gąsienic), poczwarek i doskonałych owadów, przez kopanie rowków itp. pracę zwykłymi narzędziami gospodarskimi.

(2) W rozporządzeniach tych wojewoda określi każdorazowo — na podstawie wniosku stacji ochrony roślin — obszar, na którym będzie wprowadzony obowiązek tępienia chwastów i szkodników roślin, czas trwania tego obowiązku oraz sposób tępienia.

§ 2. Nadzór nad tępieniem chwastów i szkodników roślin sprawuje starosta. Do współdziałania z nim wojewoda powoła w rozporządzeniu samorząd terytorialny oraz — na wniosek izby rolniczej — personel techniczny, wyznaczony przez tę izbę i przez dobrowolne organizacje rolnicze.

§ 3. Tępienie chwastów i szkodników roślin, jak również nadzór nad ich tępieniem — stosownie do rozporządzenia wojewody — na gruntach państwowych, pozostających pod nadzorem organów państwowych, należy do tych organów.

§ 4. (1) Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

(2) Jednocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Rolnictwa z dnia 27 marca 1931 r. o tępieniu ostu (Dz. U. R. P. Nr 41, poz. 363).

Poz. 303. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 10 maja 1939 r. o tępieniu gryzoniów polnych.

Na podstawie art. 2, 3, 4, 8 i 9 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 listopada 1927 r. o zwalczaniu chorób roślin oraz o tępieniu chwastów i szkodników roślin (Dz. U. R. P. Nr 108, poz. 922) w brzmieniu ustalonym art. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 67, poz. 622) i ustawą z dnia 16 marca 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 21, poz. 131) oraz w związku z art. 1 śląskiej ustawy z dnia 19 listopada 1934 r. o zwalczaniu chorób roślin oraz o tępieniu chwastów i szkodników roślin (Dz. U. Śl. Nr 20, poz. 40) zarządzam co następuje:

§ 1. (1) W razie gromadnego pojawienia się gryzoniów: myszowatych (Muridae) i polnikowatych (Arvicolidae), jak również susła perełkowanego (Spermophilus guttatus Pall) oraz chomika (Cricetus frumentarius Pall) wojewoda może w drodze rozporządzeń — na wniosek

izby rolniczej — nakładać na posiadaczy gruntów obowiązek tępienia tych gryzoni.

(2) W rozporządzeniach tych wojewoda określi każdorazowo — na podstawie wniosku izby rolniczej — obszar gruntów, na którym będzie wprowadzony obowiązek tępienia gryzoni, czas trwania tego obowiązku i sposób dostarczania środków do ich tępienia.

§ 2. Nadzór nad tępieniem gryzoniów polnych sprawuje starosta. Do współdziałania z nim wojewoda powoła w rozporządzeniu samorząd terytorialny oraz — na wniosek izby rolniczej — personel techniczny, wyznaczony przez tę izbę i przez dobrowolne organizacje rolnicze.

§ 3. Tępienie gryzoniów, jak również nadzór nad ich tępieniem — stosownie do rozporządzenia wojewody — na gruntach państwowych, pozostających pod nadzorem organów państwowych, należy do tych organów.

§ 4. (1) Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

(2) Jednocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 19 września 1935 r. o tępieniu gryzoniów polnych (Dz. U. R. P. Nr 74, poz. 466).

Poz. 304. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 10 maja 1939 r. o tępieniu korówki wełnistej.

Na podstawie art. 2, 3, 4, 8 i 9 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 listopada 1927 r. o zwalczaniu chorób roślin oraz o tępieniu chwastów i szkodników roślin (Dz. U. R. P. Nr 108, poz. 922) w brzmieniu ustalonym art. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 67, poz. 622) i ustawą z dnia 16 marca 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 21, poz. 131) oraz w związku z art. 1 śląskiej ustawy z dnia 19 listopada 1934 r. o zwalczaniu chorób roślin oraz o tępieniu chwastów i szkodników roślin (Dz. U. Śl. Nr 20, poz. 40) zarządzam co następuje:

§ 1. Ustanawia się obowiązek tępienia korówki wełnistej inaczej zwanej mszycą wełnistą lub mszycą krwistą (Schizoneura lanigera Hausm. — Eriosoma lanigerum Hausm.).

§ 2. (1) Obowiązek tępienia korówki wełnistej ciąży na osobach, użytkujących grunty, na których rosną jabłonie lub grusze, na osobach zarządzających takimi gruntami oraz na osobach, w których posiadaniu znajdują się jabłonie lub grusze, od gruntu odłączone.

(2) Przez jabłonie i grusze rozumieć należy drzewa jabłoniowe i gruszowe wszelkiego wieku i rodzaju (dzikie, ozdobne, użytkowe, pienne, półpienne, krzaczaste, karłowe, formowane itp.), jak również zrazy i inne części jabłoni i grusz z wyjątkiem owoców.

§ 3. W razie pojawienia się korówki wełnistej należy ją zniszczyć jednym ze środków powszechnie w tym celu stosowanych (spirytusem skażonym, karboliną itp.) lub też wskazanych przez stację ochrony roślin izby rolniczej.

§ 4. (1) Zabrania się nabywania, zbywania, sadzenia i używania do uszlachetnienia jabłoni i grusz, opanowanych przez korówkę wełnistą lub noszących ślady uszkodzeń przez nią spowodowanych.

(2) Zbywanie jabłoni i grusz ze szkółek drzew owocowych, w których korówka wełnista występowała po dniu 1 lipca, zabronione jest do dnia 1 września roku następnego.

§ 5. W celu zapobiegania rozpowszechnianiu się korówki wełnistej wojewoda może na wniosek stacji ochrony roślin izby rolniczej wprowadzać w drodze rozporządzeń na obszarze całego województwa lub poszczególnych jego powiatów zakaz sprzedaży wszelkich drzewek owocowych na targach i jarmarkach.

§ 6. Starosta może na wniosek stacji ochrony roślin izby rolniczej nakazać zniszczenie w określonym terminie jabłoni i grusz tak silnie przez korówkę wełnistą opanowanych, że dalsze jej tępienie zostało uznane za bezcelowe.

§ 7. (1) Bezpośredni nadzór nad tępieniem korówki wełnistej, stosownie do przepisów rozporządzenia niniejszego, należy do zarządów gmin.

(2) Personel techniczny, wyznaczony przez izby rolnicze i powiatowe związki samorządowe oraz dobrowolne organizacje rolnicze, jest powołany do współdziałania z władzami państwowymi w nadzorze nad przestrzeganiem przepisów rozporządzenia niniejszego.

§ 8. Wojewódzkie i powiatowe władze administracji ogólnej, personel stacyj ochrony roślin izby rolniczej a także personel techniczny, wyznaczony przez izby rolnicze i powiatowe związki samorządowe, — mają prawo: badania drzew i krzewów na gruncie oraz w miejscach ich przechowywania i sprzedaży, bezpłatnego brania uszkodzonych części jabłoni i grusz do zbadania, kontrolowania wszelkich czynności, zmierzających do tępienia korówki wełnistej oraz żądania potrzebnych informacyj.

§ 9. Tępienie korówki wełnistej, jak również nadzór nad jej tępieniem — stosownie do przepisów rozporządzenia niniejszego — na gruntach państwowych, pozostających pod zarządem organów państwowych, należy do tych organów.

§ 10. (1) Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

(2) Jednocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 19 września 1935 r. o tępieniu korówki wełnistej (Dz. U. R. P. Nr 74, poz. 465).

Poz. 305. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 15 maja 1939 r. o warunkach udzielania zezwoleń na uliczną sprzedaż druków nie będących czasopismami.

Na podstawie art. 9 ust. (2) prawa prasowego (Dz. U. R. P. z 1938 r. Nr 89, poz. 608) zarządzam co następuje:

§ 1. (1) Zezwoleń na uliczną sprzedaż druków, nie będących czasopismami, udzielają powiatowe władze administracji ogólnej.

(2) Na obszarze powiatów miejskich zezwoleń tych udzielają starostowie grodzcy, a na obszarze m. st. Warszawy — Komisarz Rządu.

§ 2. (1) Zezwoleń na uliczną sprzedaż druków, nie będących czasopismami, udziela się przede wszystkim wówczas, gdy nie istnieją w danej miejscowości księgarnie, bądź gdy istniejące księgarnie nie zaspakajają dostatecznie potrzeb czytelnictwa.

(2) Zezwoleń udziela się na roczne okresy kalendarzowe lub na czas do końca danego roku kalendarzowego.

(3) Zezwolenie raz udzielone można przedłużać na dalsze okresy roczne.

(4) Władza może udzielić jednorazowego zezwolenia na czas określony, nie dłuższy niż 6 miesięcy, celem wyprzedaży druków, pochodzących z prywatnych księgozbiorów lub z remanentów księgarskich.

§ 3. (1) Zezwolenie może zawierać warunki o charakterze porządkowym, których sprzedawca winien przestrzegać przy wykonywaniu ulicznej sprzedaży druków.

(2) Warunki te mogą tyczyć się zwłaszcza miejsca i urządzenia ulicznej sprzedaży, wykazu i cennika druków, rodzaju druków, odznaki sprzedawcy oraz innych szczegółów podyktowanych miejscowymi względami.

§ 4. (1) Zezwolenia można udzielić tylko obywatelowi polskiemu, który jest pełnoletni, korzysta w pełni z praw cywilnych i obywatelskich, ma stałe miejsce zamieszkania w Państwie, umie czytać i pisać po polsku oraz daje rękojmie uczciwego wykonywania zawodu i niewykraczania przeciwko prawu.

(2) Zezwolenia należy odmówić temu, kto ukarany był więzieniem za zbrodnię lub występek, bądź też aresztem za występek z chęci zysku lub z innych niskich pobudek.

§ 5. (1) Zezwolenie uprawnia do wykonywania ulicznej sprzedaży druków tylko tego, kto je otrzymał, i nie może być odstąpione komu innemu w drodze aktu prywatnego ani przejęte w drodze spadkobrania.

(2) Jeżeli ten, kto otrzymał zezwolenie, nie może chwilowo z powodu choroby lub innej ważnej przyczyny sam wykonywać sprzedaży, władza może wyrazić zgodę na czasowe zastępstwo przez określoną osobę, wskazaną przez zainteresowanego; zastępca powinien odpowiadać warunkom, wymaganym w myśl § 4, przy czym administracyjne skutki jego działań obciążają również zastąpionego.

(3) Zezwolenie nie upoważnia samo przez się do sprzedaży bieżących czasopism.

(4) Nie wolno w związku z wykonywaniem sprzedaży na podstawie zezwolenia rozpowszechniać bezpłatnie jakichkolwiek druków.

§ 6. Zezwolenie można cofnąć przed upływem czasu, na który zostało udzielone, jeżeli ten, kto je otrzymał:

a) nie przestrzega warunków zezwolenia;

b) nie odpowiada lub przestał odpowiadać warunkom określonym w § 4;

c) nie wykonywa sprzedaży osobiście;

d) sprzedaje bieżące czasopisma lub bezpłatnie rozpowszechnia druki;

e) wykonywa sprzedaż w sposób naruszający porządek, spokój lub bezpieczeństwo publiczne.

§ 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 306. Obwieszczenie Ministra Spraw Wojskowych z dnia 6 maja 1939 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy o ochotniczych lotach ćwiczebnych.

Poz. 307. Obwieszczenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 maja 1939 r. o sprostowaniu błędu w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 23 lutego 1939 r. o organizacji i zakresie działania izb skarbowych oraz podległych im urzędów i organów wykonawczych.

II. Przedruki z Monitora Polskiego.

z 15 maja Nr 111 Rok 1939

Poz. 258. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego Krzyża Zasługi.

Poz. 259. Zarządzenie Ministrów: Spraw Wewnętrznych i Skarbu z dnia 26 kwietnia 1939 r. w sprawie zwolnienia stowarzyszenia wyższej użyteczności „Związek Harcerstwa Polskiego“ od podatku od lokali.

Na podstawie art. 49 prawa o stowarzyszeniach z dnia 27 października 1932 roku (Dz. U. R. P. Nr 94, poz. 808) stowarzyszenie wyższej użyteczności „Związek Harcerstwa Polskiego“ zwalnia się od podatku od lokali lub ich części, zajmowanych przez stowarzyszenie w celu prowadzenia działalności, określonej w statucie.

Poz. 260. Obwieszczenie Ministerstwa Skarbu z dnia 9 maja 1939 r. w sprawie wylosowanych premii 3% Premiowej Pożyczki Inwestycyjnej emisji I z 1935 r.

z 16 maja Nr 112 Rok 1939

Poz. 261. Zarządzenie Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 11 maja 1939 r. Nr AA 17e 78 o odebraniu debitu komunikacyjnego.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych na podstawie art. 8 ustępu 1 Prawa prasowego z dnia 21 listopada 1938 r. (Dz. U. R. P., Nr 89, poz. 608) niniejszym odbiera debit komunikacyjny niżej wymienionym drukom i zakazuje ich rozpowszechniania na obszarze Państwa:

czasopismu **„Nordschlesische Tageszeitung“** — wydawanemu w języku niemieckim w Głogowie;

czasopismu **„Schlesische Volkszeitung“** — wydawanemu w języku niemieckim we Wrocławiu;

czasopismu **„Oberschlesischer Anzeiger — General Anzeiger für Schlesien und Posen“** — wydawanemu w języku niemieckim w Raciborzu;

czasopismu **„Oberschlesische Volksstimme“** — wydawanemu w języku niemieckim w Gliwicach;

czasopismu **„Schlesische Zeitung“** — wydawanemu w języku niemieckim we Wrocławiu;

czasopismu **„Schlesische Tageszeitung“** — wydawanemu w języku niemieckim we Wrocławiu;

czasopismu **„Deutsche Arbeit“** — wydawanemu w języku niemieckim w Berlinie;

czasopismu **„Der Stürmer“**—wydawanemu w języku niemieckim w Norymberdze;

czasopismu **„Das Schwarze Korps“** — wydawanemu w języku niemieckim w Berlinie.

Poz. 262. Postanowienie Ministra Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wojskowych i Skarbu z dnia 10 maja 1939 r. w sprawie ulg dla przedsiębiorstwa pod firmą: „Gasaccumulator Spółka Akcyjna“, z siedzibą w Katowicach.

Poz. 263. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 8 maja 1939 r. o zatwierdzeniu herbu miasta Piotrkowa Trybunalskiego.

Poz. 264. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 8 maja 1939 r. o zatwierdzeniu herbu miasta Kowla.

z 17 maja Nr 113 Rok 1939

Poz. 265. Obwieszczenie Ministerstwa Skarbu z dnia 9 maja 1939 r. L. D. VI. 5435/3/39 o wydaniu Spółce Handlowej Cukrowni Związkowych w Warszawie zezwolenia na prowadzenie wolnego składu cukru w Brześciu n/B.

Poz. 266. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 9 maja 1939 r. o zatwierdzeniu herbu miasta Borku.

Poz. 267. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 9 maja 1939 r. o zatwierdzeniu herbu miasta Mościsk.

Poz. 268. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 9 maja 1939 r. o zatwierdzeniu herbu miasta Miasteczka Kraińskiego.

z 19 maja Nr 114 Rok 1939

Poz. 269. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego i Brązowego Krzyża Zasługi.

z 20 maja Nr 115 Rok 1939

Poz. 270. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

Poz. 271. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego i Brązowego Krzyża Zasługi.

Poz. 272. Zarządzenie Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 11 maja 1939 r. Nr AA 17e 322 w sprawie odebraniu debitu komunikacyjnego.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych na podstawie art. 8 ustępu 1 Prawa prasowego z dnia 21 listopada 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 89, poz. 608), niniejszym odbiera debit komunikacyjny niżej wymienionym drukom i zakazuje ich rozpowszechniania na obszarze Państwa:

broszurze p. t. **„Moskau“** — wydanej w języku niemieckim w Moskwie;

broszurze p. t. **„Mińsk“** — wydanej w języku francuskim w Moskwie;

broszurze p. t. **„Volga“** — wydanej w języku francuskim w Moskwie.

---

z 22 maja Nr 116 Rok 1939

Poz. 273. Obwieszczenie Ministerstwa Skarbu z dnia 16 maja 1939 r. L. D. VI. 5679/3/39 w sprawie wydania Spółce Handlowej Cukrowni Związkowych w Warszawie zezwolenia na prowadzenie wolnego składu cukru w Wilnie.

Poz. 274. Obwieszczenie Ministerstwa Skarbu z dnia 15 maja 1939 r. L. D. VI. 5437/3/39 w sprawie zezwolenia firmie „Rella-Mella“ na prowadzenie wolnego składu gazoliny w Borysławiu.

Poz. 275. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 10 maja 1939 r. o zatwierdzeniu herbu miasta Żywca.

Poz. 276. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 10 maja 1939 r. o zatwierdzeniu herbu miasta Słupcy.

z 23 maja Nr 117 Rok 1939

Poz. 277. Obwieszczenie Ministerstwa Skarbu z dnia 17 maja 1939 r. w sprawie wylosowanych do umorzenia obligacji 4% Pożyczki Konsolidacyjnej.

z 24 maja Nr 118 Rok 1939

Poz. 278. Zarządzenie o nadaniu Krzyża Zasługi za Dzielność.

Poz. 279. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 11 maja 1939 r. o ustaleniu nazw niektórych miejscowości w powiatach: dolińskim kałuskim, stryjskim i tłumackim w województwie stanisławowskim.

Na podstawie art. 2 ust. (1) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 roku o ustalaniu nazw miejscowości i o numeracji nieruchomości (Dz. U. R. P. Nr 94, poz. 850), zarządzam co następuje:

§ 1.

Ustala się nazwy następujących miejscowości w województwie stanisławowskim:

1) Jamersthal w gminie wiejskiej Polanica, w powiecie dolińskim na **„Równia“**;

2) Hoffnungsau w gminie wiejskiej Rachin, w powiecie dolińskim na **„Podlasie“**;

3) Engelsberg w gminie wiejskiej Wełdzirz, w powiecie dolińskim na **„Anielin“**;

4) Ugarsthal w gminie wiejskiej Jasień, w powiecie kałuskim na **„Tespowo“**;

5) Landestreu w gminie wiejskiej Nowica, w powiecie kałuskim na **„Mazurów“**;

6) Pechersdorf w gminie wiejskiej Bratkowce, w powiecie stryjskim na **„Krzywiec“**;

7) Annaberg w gminie wiejskiej Tucholka, w powiecie stryjskim na **„Anówka“**;

8) Felizienthal w gminie wiejskiej Tucholka, w powiecie stryjskim na **„Felin“**;

9) Karlsdorf w gminie wiejskiej Tucholka, w powiecie stryjskim na **„Karolin“**;

10) Sitauerówka w gminie wiejskiej Markowce, w powiecie tłumackim na **„Lackie Nowe“**.

§ 2.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

---

z 25 maja Nr 119 Rok 1939

Poz. 280. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego i Brązowego Krzyża Zasługi.

z 26 maja Nr 120 Rok 1939

Poz. 281. Zarządzenie o nadaniu Brązowego Krzyża Zasługi.

III. Inne wydawnictwa.

DZIENNIK URZĘDOWY MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 10 maja 1939 Nr 12

Poz. 296.

Okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 5 maja 1939 r. w sprawie poboru opłat na fundusz kształtowania cen artykułów rolniczych. L. D. III. 1934/4/39.

Do

Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy), urzędów skarbowych oraz urzędów skarbowych akcyz i monopolów państwowych.

W związku z postanowieniami § 33a rozporządzenia wykonawczego do ustawy z dnia 5 sierpnia 1938 r. o środkach finansowych na popieranie gospodarczo uzasadnionego kształtowania cen artykułów rolniczych w brzmieniu rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 28 lutego 1939 r. (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 128), przedruk w Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 7 poz. 151) — Ministerstwo Skarbu zmienia częściowo okólnik z dnia 30 sierpnia 1938 r. L. D. III. 12907/4/38 w sprawie poboru opłat na fundusz kształtowania cen artykułów rolniczych, a mianowicie:

Część V tegoż okólnika otrzymuje następujące brzmienie:

„V. Wpływy ze sprzedaży etykiet zarachowują kasy na przychód w sumach obrotowych Grupa B rachunek Nr 8, zatytułowany „Wpływy ze sprzedaży etykiet na mąkę i kaszę“.

Wpływy z tytułu opłaty od mąki i kaszy, kasy urzędów skarbowych zapisują do wykazów szczegółowych zakładanych na każdą dekadę oddzielnie. Sumę wpływów pierwszej dekady miesiąca przenosi się do wykazu szczegółowego za drugą dekadę, w którym wyprowadza się osobno sumę wpływów w drugiej dekadzie; wreszcie sumę wpływów pierwszej i drugiej dekady przenosi się do wykazu szczegółowego za trzecią dekadę, w którym to wykazie wyprowadza się niezależnie od ogólnej sumy wpływów w ciągu miesiąca nadto sumę wpływów za trzecią dekadę.

Wykazy szczegółowe za każdą dekadę kasy urzędów skarbowych przesyłają do izby skarbowej w ostatnim dniu danej dekady. Dowody kasowe dotyczące wpływów z tytułu wspomnianych opłat — kasy urzędów skarbowych przesyłają do izby skarbowej w terminie przewidzianym w § 81 ust. 2 przep. rach. kasowych dla kas.

Wpływy z tytułu opłat od mąki i kaszy izby skarbowe (Wydział Skarbowy) zapisują do księgi kontowej sum obrotowych sumami dekadowymi i najpóźniej w dniu czwartym po upływie dekady wpływy z całego okręgu, zmniejszone o sumę zwrotów opłat, przelewają na konto czekowe w P. K. O. Centralnej Księgowości Ministerstwa Skarbu Nr 30.400, zarachowując odnośne kwoty na rozchód na przeciwstawnym rachunku (Nr 8) sum obrotowych Grupy B, zatytułowanym „Sumy przelane na r-k Centralnej Księgowości Min. Skarbu z tytułu opłaty od mąki i kaszy“.

W przypadkach przewidzianych w § 16 powołanego wyżej rozporządzenia właściwa izba skarbowa (Wydział Skarbowy) nie tylko wydaje decyzję o zwrocie, lecz także zarządza wypłatę przypadających do zwrotu kwot z sum obrotowych Grupa B rachunek 10b, zatytułowany „Zwroty opłat od mąki i kaszy“. Roz-

chody na tym rachunku mają być pokrywane z bieżących wpływów opłat od mąki i kaszy.

Przelewane na konto czekowe w P. K. O. Nr 30.400 sumy opłat od mąki i kaszy — Centralna Księgowość Ministerstwa Skarbu zarachowuje na rachunek funduszu specjalnego pod nazwą „Fundusz na cele kształtowania cen artykułów rolniczych“. Z tegoż rachunku Ministerstwo Skarbu pokrywa koszty poboru opłat (art. 6 ustawy), sumy zaś pozostałe Centralna Księgowość przelewa na rachunek Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych w Państwowym Banku Rolnym w Warszawie.

W części II ust. 2 wspomnianego okólnika, zamiast „w ciągu dni 30“ należy wstawić „w dniu następnego miesiąca kalendarzowego, odpowiadającym dacie wydania etykiet na kredyt względnie w najbliższym dniu powszednim, jeżeli termin płatności pokredytowanej opłaty przypada na niedzielę lub święto, względnie w ostatnim dniu następnego miesiąca kalendarzowego, jeżeli miesiąc ten nie ma dnia odpowiadającego dacie pokredytowania opłaty. (Przykłady: Etykiety pobrano na kredyt 14 lutego,— płatność kredytu przypada na dzień 14 marca, etykiety pobrano na kredyt dnia 7 kwietnia 1939 r. — z uwagi na to, że na dzień 7 maja 1939 r. przypada święto, kredyt będzie płatny w dniu 8 maja 1939 r.; etykiety pobrano na kredyt w dn. 31 maja 1939—z uwagi na to, że czerwiec liczy 30 dni — kredyt będzie płatny w dniu 30 czerwca 1939 r.)“.

Zwraca się uwagę, iż dokładną datę płatności kredytu należy każdorazowo uwidoczniać w rubryce 7 księgi poboru etykiet (§ 22).

W końcu Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że w zależności od potrzeb i warunków lokalnych sprzedaż etykiet na mąkę i kaszę może być wykonywana nie tylko przez kasy urzędów skarbowych poborowo - płatnicze (typu „A“), lecz także przez kasy poborowe (typu B).

DYREKTOR DEPARTAMENTU
(—) Nowak

Poz. 300.

Okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 27 kwietnia 1939 r. w sprawie indywidualnego opodatkowania podatkiem gruntowym uczestników podatkowych jednostek zbiorowych. L. D. V. 7652/ 3/39.

Do
izb i urzędów skarbowych z wyjątkiem Izb Skarbowych w Krakowie, Lwowie i Stanisławowie oraz urzędów skarbowych podległych tym izbom skarbowym.

Doszło do wiadomości Ministerstwa Skarbu, że urzędy skarbowe wydzielają grunty uczestników podatkowych jednostek zbiorowych w oddzielne (indywidualne) jednostki podatkowe wbrew przepisom §§ 35 i 68 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 31 marca 1937 r. o wymiarze i poborze państwowego podatku gruntowego (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 250).

Wobec tego Ministerstwo Skarbu przypomina, że wydzielenie gruntów uczestnika podatkowej jednostki zbiorowej, której grunty nie zostały objęte scaleniem, w oddzielną jednostkę podatkową może nastąpić — zgodnie z powołanymi wyżej przepisami — tylko w razie dostarczenia urzędowi skarbowemu: wyciągu z księgi hipotecznej, stwierdzającego tytuł własności i obszar gruntów pragnącego się wydzielić uczestnika jednostki zbiorowej oraz **plan (odrys planu)**, stwierdzający położenie i sposób użytkowania tychże gruntów. Dostarczenie jedynie wyciągu z księgi hipotecznej bez planu lub jego odrysu względnie planu lub jego odrysu lecz bez wyciągu z księgi hipotecznej nie daje urzędom skarbowym prawa do wydzielenia, o którym mowa.

DYRETOR DEPARTAMENTU
(—) Dr Lubowicki

Pismo Ministerstwa Rolnictwo i Reform Rolnych Warszawa, dnia 16 maja 1939 r. Nr Org. XIII.—8/10 o ustaleniu władz aprowizacyjnych I-ej i II-ej instancji na terenie m. st. Warszawy.

Do
Pana Prezydenta m. st. Warszawy.

Nawiązując do zarządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 28 marca 1938 r. Nr Apr. 70/1-1 (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr 11, poz. 54) nakazującego zorganizowanie referatów (Oddziałów) aprowizacyjnych w miastach oraz do zarządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 13 kwietnia 1939 r. Nr Org. I. 2/32/39 dotyczącego zakresu działania m. st. Warszawy w sprawach aprowizacyjnych, ustalam w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych, że na zasadzie art. 68 ust. 4 ustawy z dnia 23 marca 1933 r. o częściowej zmianie ustroju samorządu terytorialnego (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 294) oraz art. 79 pkt. 2 ustawy z dnia 16 sierpnia 1938 r. o samorządzie gminy m. st. Warszawy (Dz. U. R. P. Nr 63, poz. 479) na terenie m. st. Warszawy w sprawach aprowizacyjnych I-szą instancją jest Zarząd Miejski m. st. Warszawy, a Komisariat Rządu na m. st. Warszawę II-gą instancją.

W związku z tym proszę Pana Prezydenta m. st. Warszawy o bezzwłoczne wydanie podległym sobie organom właściwych zarządzeń celem zapewnienia prawidłowego biegu tych spraw.

(—) J. Poniatowski
MINISTER

IV. Orzecznictwo.

Przedruki ze „Zbioru Wyroków N. T. A.“ dział A, rocznik XVI rok 1938.

Nr 1674 A.

Rabin gminy wyznaniowej żydowskiej, jako członek zarządu danej gminy z urzędu, ma prawo brać udział w wyborze przewodniczącego zarzą-

du na równi z członkami, pochodzącymi z wyboru. (Teza).

(Wyrok z 10 stycznia 1939 l. rej. 250/37).

Nr 1677 A.

Przy obliczaniu poborów netto funkcjonariusza prowizorycznego w myśl § 44 ust. 3 rozporządzenia Rady Ministrów z 19 grudnia 1933 poz. 781 Dz. Ust. potrąca się opłatę emerytalną w wysokości, odpowiadającej obliczonej sumie uposażenia, bez względu na fakt niepotrącania tej opłaty od uposażenia, faktycznie pobieranego. (Teza).

(Wyrok z 2 stycznia 1939 l. rej. 5154/36).

Nr 1679 A.

1) Okoliczność, że umowa dzierżawna zawarta została przez długoletniego dzierżawcę nie z właścicielem gruntu, lecz z dożywotnim posiadaczem, nie stoi na przeszkodzie uwłaszczeniu na zasadzie ustawy z 20 czerwca 1924 poz. 254/29 Dz. Ust.

2) Obowiązek płacenia przez ubiegającego się o uwłaszczenie długoletniego dzierżawcę tenuty dzierżawnej pod skutkami, przewidzianymi w p. e) art. 5 ustawy uwłaszczeniowej, w razie wniesienia przez jednę ze stron odwołania, ciąży na dzierżawcy aż do momentu wydania przez władzę ostatecznego orzeczenia. (Tezy).

(Wyrok z 25 stycznia 1939 l. rej. 5546/36).

Nr 1680 A.

1) Ocena charakteru umowy o pracę w orzeczeniu władzy administracyjnej, wydanym w trybie art. 164 prawa o ubezpieczeniu pracowników umysłowych w przedmiocie ustalenia obowiązku ubezpieczenia, nie jest rozstrzygnięciem pytania wstępnego w rozumieniu art. 74 prawa o postępowaniu administracyjnym.

2) Wyrok sądu powszechnego, zawierający ocenę charakteru umowy o pracę, nie jest dowodem w rozumieniu p. b) art. 95 prawa o postępowaniu administracyjnym dla władzy administracyjnej, orzekającej w trybie art. 164 prawa o ubezpieczeniu pracowników umysłowych o obowiązku ubezpieczenia z tytułu zatrudnienia na podstawie tejże umowy. (Tezy).

(Wyrok z 27 stycznia 1939 l. rej. 4955/37).

Nr 1681 A.

Ocena, czy przybudówka do istniejącego już budynku, mająca stanowić z nim jedną konstrukcyjną całość, odpowiada normom odległościowym, przepisanym w art. 193 prawa budowlanego z 16 lutego 1928 r., powinna być dokonywana przy wzięciu pod uwagę usytuowania całości obiektu budowlanego, choćby dany budynek został wzniesiony przed wejściem w życie powyższego prawa. (Teza).

(Wyrok z 30 stycznia 1939 l. rej. 588/37).

Nr 1684 A.

Państwowe władze nadzorcze nad gminami wyznaniowymi żydowskimi powołane są z mocy postanowień § 3 rozporządzenia o gospodarce finansowej tych gmin z 9 września 1931 poz. 698 Dz. Ust. do dokonywania określonych cytowanym przepisem zmian w przedkładanych im do zatwierdzenia budżetach gmin wyznaniowych w zasadzie na podstawie swobodnej oceny; swoboda ta jednak jest ograniczona o tyle, że dokonane zmiany opierać się powinny na momentach natury publicznej, dotyczących zakresu działania gmin wyznaniowych, ich praw i obowiązków, racjonalnych zasad gospodarki gminnej, sytuacji finansowej danej gminy lub obciążenia członków gminy. (Teza).

(Wyrok z 31 stycznia 1939 l. rej. 1409/36).

Nr 1658 A.

1) Zamieszczone w ust. drugim art. 21 prawa o organizacji gmin wyznaniowych żydowskich poz. 500/1928 Dz. Ust. postanowienie, że, o ile nie dochodzi do porozumienia między zarządem a radą gminy, rozstrzyga Rada Religijna, dotyczy tylko tych przypadków, w których rada gminy wyznaniowej zakwestionuje działalność zarządu, a zarząd do wskazówek rady nie zechce się zastosować.

2) Postanowienia, objęte ust. trzecim § 27 rozporządzenia o gospodarce finansowej gmin wyznaniowych żydowskich z 9 września 1931 poz. 698 Dz. Ust., mają w odniesieniu do uposażenia rabinów gminnych i podrabinów zastosowanie tylko w tych przypadkach, w których umowa między gminą wyznaniową a rabinem bądź podrabinem nie została do dnia wejścia w życie cytowanego rozporządzenia zawarta. (Teza).

(Wyrok z 31 stycznia 1939 l. rej. 3983/36).

Nr 1686 A.

Wdowom po funkcjonariuszach, którym przyznane zostało zarówno prawo do pensji wdowiej jak i prawo do renty inwalidzkiej, a które z mocy art. 3 ustawy emerytalnej z 11 grudnia 1923 r. wybrała rentę inwalidzką, prawo do pobierania również pensji wdowiej na skutek przepisu art. 34 ustawy z 17 marca 1932 poz. 238 Dz. Ust. oraz art. 73 ustawy emerytalnej z 11 grudnia 1923 r. wznawia się od pierwszego dnia miesiąca, następującego po zgłoszeniu się. (Teza).

(Wyrok z 20 stycznia 1939 l. rej. 4512/36).

Nr 1687 A.

Użycie słowa „Harcerski" w znaku towarowym jest naruszeniem prawa „Związku Harcerstwa Polskiego" do nazwiska w myśl art. 177 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z 22 marca 1928 poz. 384 Dz. Ust., o ile nastąpiło bez zgody tego Związku. (Teza).

(Wyrok z 6 lutego 1939 l. rej. 4916/36).

Nr 1688 A.

Użycie słowa „Skautowski" w znaku towarowym jest naruszeniem prawa „Związku Harcerstwa Polskiego" do nazwiska w myśl art. 177 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z 22 marca 1928 poz. 384 Dz. Ust., o ile nastąpiło bez zgody tego Związku. (Teza).

(Wyrok z 6 lutego 1939 l. rej. 4917/36).

Sprostowanie.

W Nr 12 Dziennika Urzędowego Min. Spraw Wewn. z dnia 22 maja 1939 r. str. 411 w prawej szpalcie w wierszu pierwszym od góry zamiast słowa „masowo" winno być „czasowo".

Drukarnia Gaz. Adm. i P. P., Warszawa, Trębacka 11.